

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7444/2024-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužiteljice Mire Samardžija iz Zagreba, Dolec 57A, OIB 78653816058, koju zastupa punomoćnik Berislav Velčić, odvjetnik iz Zagreba, Ilica 311, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB 53056966535, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave, 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Utvrđuje se da je nišetna odredba čl. 3. ugovora broj br 029-50-3965934 dana 14.03.2007.g., ovjerenog kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina, Zagreb, posl. broj OV-5449/2007, zaključenog između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, sve u dijelu u kojem je ugovoreno da se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje prilikom korištenja platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,30 % od iznosa kredita.

II./ Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. OIB 53056966535 isplatiti tužiteljici MIRI SAMARDŽIJA OIB 78653816058 iznos od 475,52 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 1. travnja 2007. do isplate, s tim da se stopa zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007. određuje prema čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (»Narodne novine« broj 153/2004), u razdoblju od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, u razdoblju od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. određuje se za svako polugodište uvećanjem za tri postotna poena prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koju prosječnu kamatnu stopu za referentno razdoblje utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 01. siječnja 2023. po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za

varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od osam dana.

III./ Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. OIB 53056966535 naknaditi tužiteljici MIRI SAMARDŽIJA OIB 78653816058 trošak parničnog postupka u iznosu od 428,08 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 27. svibnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od osam dana.

IV./ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj 029-50-3965934 dana 14. ožujka 2007. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina iz Zagreba pod posl. br. OV-5449/2007, na iznos od 23.800,25 CHF s primjenom valutne klauzule švicarski franak po srednjem tečaju za CHF tuženika, s plaćanjem u 84 mjesečnih obroka i kamatnom stopom od 5,20% godišnje, promjenjivom sukladno odluci tuženika. Tužiteljica je kredit u cijelosti otplatila. Odredbom čl. 3. predmetnog Ugovora o kreditu tuženik je obvezao tužiteljicu da prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita plati tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,30% od iznosa kredita. Tužiteljici niti prethodno niti naknadno nije na jasan i nedvosmislen način predložena struktura navedenih troškova, od čega se isti stvarno sastoje, u kojem konačnom iznosu i zašto je određena naknada baš u visini tog postotka od iznosa kredita, što navedenu obvezu tužiteljice kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, a posljedično nepoštenom i ništetnom sukladno odredbi čl. 270. ZOO-a. Tužiteljica ističe da sporna odredba u potpunosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako je definiraju odredbe čl. 81. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača, jer se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane, a u kojem položaju se tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija i profesionalno trgovačko društvo. Tuženik je time nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva te doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojemu ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o spornoj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom. Tužiteljici je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita kao potrošača u odnosu na banku kao trgovca. Tužiteljica nadalje ističe da u predmetnom ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (hoće li biti po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), niti je precizirano hoće li biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili neki treći dan. Tužiteljica nadalje navodi da je tuženik tužiteljici odobrio jedan

iznos kredita, a faktično joj isplatio drugi iznos, umanjen za iznos od 714 CHF, odnosno 475,52 EUR prema tečaju tuženika na dan isplate kredita s troškovima za obradu. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade tuženik je obračunavao i tužiteljici zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako joj je isplatio manji iznos kredita. Tužiteljica ističe da trošak obrade kredita, ako bi isti i postojao, ne smije pasti na teret potrošača jer se tuženik kao banka temeljem čl. 1021. ZOO-a naplaćuje kroz ugovorenu kamatu te je na taj način tužiteljici dvaput obračunao jednu te istu uslugu — prvi put plaćanjem naknade, a zatim i kroz ugovorenu kamatu, unatoč tome što je imao pravo na plasirani kredit naplatiti samo kamatu, u kojoj je sadržan i trošak i zarada tuženika kao banke. Tužiteljica slijedom izloženog postavlja tužbene zahtjeve citirane pod točkom I./ i II./ izreke ove presude te potražuje naknadu troška parničnog postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Tuženik ističe da je iznos sporne naknade točno i jasno određen u čl. 3. ugovora o kreditu te da je navedena ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva, zbog čega nije dopušteno ispitivati njezinu poštenost sukladno odredbama ZZP-a. Obveza tužiteljice koja iz iste odredbe proizlazi jest određena. Tuženik smatra da je svaki prosječni potrošač sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi iznos svoje obveze te da je tužiteljica iz ugovorne odredbe o obvezi plaćanja naknade koja iznosi određeni postotak od iznosa kredita mogla shvatiti financijske obveze koje za nju iz te odredbe proizlaze i procijeniti je li za nju takva odredba prihvatljiva. Tuženik nadalje ističe da je plaćanje jednokratne naknade za korištenje kredita propisano njegovim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. ugovora o kreditu, a tužiteljica je potpisom ugovora izjavila da je s istima upoznata i pristala na njihovu primjenu. Tuženik dodaje da, sve i da je dopušteno provođenje testa poštenosti — što tuženik osporava — tužiteljica ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. Tuženik se u prilog svojih navoda poziva na presudu Suda EU C-621/17 od 3. listopada 2019., iz koje prema tuženiku proizlazi da zahtjev prema kojemu ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti — također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose; te da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka. Tuženik ukazuje i na odredbu čl. 326. ZOO-a, sukladno kojoj se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor je ispunjen u cijelosti, te se poziva na odluku Vrhovnog suda RH, posl. br. GŽ-4/2017-2 od 21. ožujka 2017., kojom je zauzet stav da se radi o zabrani manjeg značaja ako ugovorom nije povrijeđen javni interes nego interes jedne od stranaka ugovora. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare te navodi da, sve i da je predmetni ugovor djelomično ništetan — što tuženik osporava — tuženik se ne može smatrati nesavjesnim stjecateljem u smislu čl. 1115. ZOO-a, osobito s obzirom na to da je tužba podnesena 17 godina nakon naplate sporne naknade te da se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem za cjelokupno razdoblje, neovisno o tome kada je tužiteljica podnijela tužbu. Tuženik slijedom svega izloženoga predlaže tužbene zahtjeve odbiti te potražuje naknadu troška parničnog postupka.

3. Tužiteljica se u očitovanju na odgovor na tužbu u cijelosti protivi navodima tuženika i ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva. Tužiteljica ističe da je notorna činjenica da banke, posebice u poslovanju s građanstvom, koriste tipske ugovore sa standardiziranim sadržajem o kojima nije moguće pregovarati niti mijenjati ugovorne odredbe, a odredbe ugovora često idu na štetu slabije ugovorne strane. Tužiteljica, kao korisnik kredita, nije sastavljala ugovorne odredbe niti je na sadržaj istih na bilo koji način mogla utjecati, pa tako ni u pogledu ugovaranja naknade za otvaranje kredita; ugovor je bio sastavljen po principu uzmi ili ostavi jer ga je tužiteljica mogla samo prihvatiti onakav kakav je sastavljen, bez ikakve druge opcije. Ugovaranjem naknada banka je stekla određenu imovinsku korist na štetu tužiteljice kao potrošača i slabije ugovorne strane temeljem ugovorne odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, pa se time ista smatra nepoštenom. Tužiteljica ističe da tuženik nije vodio računa o tužiteljici kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani te je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja prema čl. 4. ZOO-a, kao i načelo jednake vrijednosti činidaba prema čl. 7. ZOO-a, a sporna ugovorna odredba stoga je nepoštena i posljedično ništetna, protivna odredbama čl. 81., 82., 90., 96. i 97. ZZP-a i odredbama čl. 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a. Svojstvo potrošača tužiteljice proizlazi iz predmetnog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da se radi o kreditiranju kupnje motornog vozila. Glede prigovora zastare, tužiteljica ističe da je isti neosnovan jer se radi o restitucijskom zahtjevu kojemu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe što sud odlučuje u ovom postupku, radi čega zastara još nije ni počela teći, u svezi s čl. 323. st. 1. ZOO-a.

4. Tijekom postupka pročitane su sve isprave u spisu te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

5. Po ovako provedenom postupku, primjenjujući materijalno pravo na utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da su tužbeni zahtjevi u cijelosti osnovani.

6. Između stranaka nije sporno da je odredbom čl. 3. toga Ugovora određeno da se naknada od 3,30% od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Nije sporno niti da je tuženik 1. travnja 2007. po osnovi tzv. ulazne naknade tužiteljici naplatio iznos od 475,52 EUR.

6.1 Između stranaka je sporno je li ništetna ugovorna odredba citirana pod točkom I./ izreke ove presude. Pod pretpostavkom da je navedena odredba ništetna, sporno je između stranaka je li kondemnatorni tužbeni zahtjev zastario te je naposljetku sporan i zatraženi tijek zakonske zatezne kamate.

7. Radi utvrđenja činjenica odlučnih za utvrđivanje je li sporna odredba ugovora o kreditu ništetna, izveden je dokaz saslušanjem tužiteljice te čitanjem Ugovor o kreditu zaključenog između stranaka.

8. Tužiteljica je iskazala da je u banku došla radi dizanja kredita koji joj je bio potreban za kupnju automobila te da joj je banka potom ponudila tipski ugovor o kreditu, koji je ona pročitala i potpisala jer nije imala drugog izbora, ako je htjela kupiti auto koji joj je bio potreban. Stoga o spornoj naknadi nije bilo nikakvih pregovora prilikom zaključenja ugovora, jednako kao niti o jednoj drugoj odredbi ugovora. Tužiteljica je iskazala nadalje da joj je banka ustegnula naknadu u iznosu od 475,52 EUR, da je cjelokupna vrijednost kredita bila 23.800,00 CHF u kunama te da je automobil marke Nissan koji je tim kreditom kupljen koristila isključivo za osobne

potrebe. Naposljetku je tužiteljica iskazala da se nikada nije bavila nikakvim poduzetništvom niti obrtništvom.

9. Odredbom čl. 3. st. 1. al. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003, 46/2007 - dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj djelatnosti ili poduzetničkoj aktivnosti. Iz sadržaja Ugovora o kreditu ne proizlazi da je tužiteljica bila kreditirana kao trgovac. Naime, u tom Ugovoru nije navedeno zanimanje ili djelatnost tužiteljice, kao niti za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužiteljica bila kreditirana, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužiteljica kreditirana kao trgovac. Nadalje, saslušanjem tužiteljice te prihvaćanjem njezinog logičnog, uvjerljivog, spontanog i iskrenog iskaza, koji ovaj sud ocjenjuje u cijelosti istinitim, utvrđeno je da je tužiteljica diplomirana pravnica, sada umirovljena državna službenica, ranije zaposlena u Ministarstvu obrane Republike Hrvatske te da se nikada nije bavila nikakvim obrtništvom niti poduzetništvom, kao i da je automobil koji je kupljen predmetnim kreditom koristila isključivo za svoje osobne potvrde. Nadalje je utvrđeno da tužiteljica ne raspolaže znanjem o financijama koje bi je prilikom zaključenja predmetnog ugovora o kreditu dovelo u ravnopravnu poziciju s tuženikom. Ovaj sud slijedom izloženoga zaključuje da tužiteljica ugovor o kreditu s tuženikom nije zaključila u svrhe koje su bile namijenjene njezinom zanimanju, poslovnoj aktivnosti niti poduzetničkoj djelatnosti, što znači da je tužiteljica potrošač u smislu odredbe čl. 3. st. 1. al. 1. ZZP te da kao potrošač uživa zaštitu prema odredbama ZZP.

10. Prihvaćanjem tužiteljičinog gore izloženoga uvjerljivog i logičnog iskaza utvrđeno je da tužiteljici nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, pa tako niti o ovdje spornoj odredbi čl. 3. toga Ugovora. Naime, čitanjem predmetnog Ugovora o kreditu, kao i saslušanjem tužiteljice, utvrđeno je da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor, sastavljen i otisnut od strane banke, tj. tuženika. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (čl. 81. st. 2. ZZP/03), a što tuženik u ovom postupku i ne osporava.

10.1 Nadalje, tuženik u ovom postupku nije dokazao da je svoje opće akte predao tužiteljici na uvid prilikom zaključenja Ugovora o kreditu, niti je dokazao da bilo koji opći akt tuženika predstavlja sastavni dio konkretnog Ugovora o kreditu zaključenog između parničnih stranaka. Naime, u predmetnom Ugovoru o kreditu nije navedeno kada su doneseni ili koji je poslovni broj općih akata tuženika koji se primjenjuju upravo na ovaj ugovorni odnos. Stoga je ovaj sud, primjenom odredbi čl. 221.a ZPP-a i čl. 290. st. 1. u svezi s čl. 1022. st. 1. i čl. 247. ZOO-a, zaključio da opći akti tuženika na koje se tuženik poziva ne predstavljaju sastavni dio Ugovora o kreditu te stoga nemaju nikakav pravni učinak na odnose stranaka u ovom predmetu.

11. Prema odredbi čl. 84. ZZP nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da je sporne odredbe Ugovora o kreditu na temelju kojih je tuženik tužiteljici naplatio tzv. ulaznu naknadu na temelju sporne odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu, a plaćanje naknade nije predmet ugovora o kreditu niti cijena, već je predmet ugovora o kreditu obveza banke staviti korisniku na raspolaganje određeni iznos sredstava te obveza korisnika iskoristiti iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako

je ugovoreno, dok je cijena kredita ugovorena kamata (čl. 2021. u svezi sa čl. 247. ZOO), proizlazi da nije osnovan prigovor tuženika da nije dopušteno ocjenjivati je li poštena sporna odredbe Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka (s tim da navedeno proizlazi i iz t. 8. Zaključka VSRH od 5. studenog 2020. posl.br. Su IV – 308/2020). Stoga netočno navodi tuženik da činjenica da je odredbom čl. 3. predmetnog Ugovora točno navedena visina, odnosno parametar izračuna jednokratne naknade prilikom isplate znači da valjanost te odredbe nije dopušteno ispitivati. Osim toga, načelo transparentnosti, kao načelo prava Europske unije kojim se uređuje zaštita potrošača, nalaže da u trenutku sklapanja pravnog posla odredbe ugovora moraju biti jasne ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, već je tuženik kao trgovac bio dužan pružiti tužiteljici dovoljno informacija na temelju kojih ona može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene obveze — odnosno, tuženik je bio dužan omogućiti potrošaču da odluka o sklapanju određenog pravnog posla bude posljedica informiranog izbora potrošača. Tuženik pak tužiteljici nije pružio nikakve informacije o svrsi naplate ulazne naknade, niti je u ugovoru o kreditu navedeno po kojem tečaju i na koji dan će se sporna naknada obračunati.

12. Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st.1. ZZP).

13. Imajući u vidu da je dopušteno ocjenjivati valjanost odredbi o naknadama (točka 11 ovog obrazloženja), kao i utvrđene činjenice da je tužiteljica ugovor o kreditu s tuženikom zaključila kao potrošač (točka 9. ovog obrazloženja) te da tužiteljici nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj odredbi predmetnog Ugovora o kreditu (točka 10. ovog obrazloženja), slijedom citirane odredbe čl. 81.st.1. ZZP potrebno je ocijeniti uzrokuje li ta odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14. Nije sporno da je tužiteljica 1. travnja 2007. na temelju odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu tuženiku isplatila iznos od 475,52 EUR. Budući da tuženik ničim niti tijekom ovog postupka ne navodi radi podmirenja kojih troškova prouzročenih jednostavnom bankarskom operacijom isplate kreditnog iznosa tužiteljici je naplatio navedeni iznos, niti takve svoje tvrdnje dokazuje, te imajući u vidu da je za isplatu kredita tužiteljici tuženik naplatio iznos koji predstavlja čak 3,30% od ukupnog iznosa toga kredita, ovaj sud zaključuje da odredba čl. 3. Ugovora o kreditu, kojom je tuženik bez mogućnosti pregovaranja tužiteljici nametnuo plaćanje iznosa od 475,52 EUR, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Stoga je ta odredba čl. 3. Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka nepoštena u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 te stoga ništetna na temelju odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03, pa je odlučeno kao pod točkom I./ izreke ove presude.

16. U pogledu navoda tuženika da je spornoj odredbi na putu njezine ništetnosti stajala zabrana manjeg značaja u smislu odredbe čl. 326. st. 2. ZOO-a, u ovom postupku nije potrebno ocjenjivati značaj zabrane u tom smislu, jer se radi ocjenjivanja valjanosti potrošačkih ugovora primjenjuje ZZP/03 kao *lex specialis*.

17. Nije sporno da je tužiteljica na temelju ništetne odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu od 14. ožujka 2007. tuženiku isplatila iznos od 475,52 EUR, pa je stoga na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a odlučeno kao pod točkom II./ izreke ove presude. Pritom se odluka o početku tijeka zatezne kamate temelji na odredbi čl. 1115.

ZOO-a, jer je tuženik nesavjestan stjecatelj. Naime, tuženiku je od zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu bilo poznato da je u taj Ugovor ugradio ništetnu odredbu čl. 3. toga Ugovora.

18. Prethodno je neosnovanim ocijenjen prigovor zastare. Osim što je odredbom čl. 328. ZOO-a određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2) glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članka 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom, koja još nije ni pravomoćna, utvrđena ništetnost odredbe Ugovora o kreditu kako je navedeno pod točkom I./ izreke ove presude, proizlazi da je tužba u ovom predmetu podnesena prije isteka petogodišnjeg roka zastare za tražbine s naslova stečenog bez osnove iz odredbe čl. 225. ZOO-a. Stoga je prigovor zastare neosnovan.

19. O trošku parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, prema vrijednosti predmeta spora određenoj prema visini kondemnatornog zahtjeva, a budući da je tužbeni zahtjev za utvrđenje incidentalna deklaracija te se stoga ne uzima u obzir prilikom određivanja vrijednosti predmeta spora. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, i to za sastavljanje tužbe — 50 bodova prema Tbr. 7/1 OT, za sastavljanje podneska od 6. ožujka 2025. — 50 bodova prema Tbr. 8/1 OT te za zastupanje na ročištu 21. travnja 2026. — 50 bodova prema Tbr. 9/1 OT, što iznosi ukupno 150 bodova, odnosno 300,00 EUR, uvećano za PDV 375,00 EUR. Nadalje joj je priznat trošak sudskih pristojbi na tužbu i na presudu u iznosu od po 26,54 EUR, pa je stoga rješenjem sadržanim pod točkom III./ izreke ove presude tužiteljici dosuđen trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 428,08 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana donošenja ove presude pa do isplate.

19.1 Tužiteljici nije priznat trošak pristupa na ročište za objavu presude, jer taj trošak od uvođenja e-komunikacije, odnosno e-oglasne ploče, više nije trošak potreban radi vođenja parnice. Naime, nije potrebno da punomoćnik tužiteljice pristupi sudu kako bi na ročištu na kojem se presuda objavljuje saznao za sadržaj presude, jer mu se ta presuda odmah dostavlja i odmah mu je vidljiva. Osim toga, prema odredbi čl. 155. st.1. ZPP, stranci se naknađuju samo ono troškovi koji su potrebni radi vođenja parnice, a ročište za objavu presude je ročište koje se održava nakon što je glavna rasprava, kao stadij postupka u kojemu aktivno sudjeluju punomoćnici stranaka, već zaključena.

19.2 Budući da je u cijelosti izgubio parnicu, rješenjem sadržanim pod točkom IV./

izreke ove presude odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

U Zagrebu, 27. svibnja 2026.

Sutkinja:
Katarina Jukić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku osam dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Presuda se može pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.2. ZPP, osim zbog povrede iz čl. 354. st.2. t.3. ZPP. Žalba se podnosi pisano, županijskom sudu, putem ovoga suda.

DNA:

1. Tužitelju po pun. uz rješenje za sudske pristojbe na tužbu i na presudu, u iznosu od po 26,54 EUR (osnovica 475,52 EUR)
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-7985f**

Kontrolni broj: **081db-343f0-64785**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.